

κῶς αὐτῆς ἀποτελέσματα, καὶ ὅταν βλέπω ἀκόμη περιρρεο-
μένους ἀπὸ κρῦον ἰδρώτα τοὺς ναῦτας οἰοῦντο σκάφους
εἰς τὴν ἐμφάνισιν φουσαλίδων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσ-
σης, διότι ὑποκάτω αὐτῶν ὑποπτεῖται διερχομένη τορπίλλη,
δὲν ἐκπλήσσομαι ὅτι οἱ τούρκοι ναῦται ἐρρίπτοντο εἰς τὴν
θάλασσαν, ὅταν τὸ μπουρλότο προσεκολλᾶτο εἰς τὰ πλευρὰ
τῶν τρικρότων καὶ τῶν ναυαρχίδων των.

Καὶ σκέπτομαι ἀκόμη ὅτι οἱ καιροὶ δὲν ἤλλαξαν πολὺ.
Τότε εἶχομεν νὰ λογαριασθῶμεν μὲ τοὺς τούρκους, καὶ τώρα
ὁ αὐτὸς λογαριασμὸς ἐπικεῖται πρὸς ἐξόφλησιν, τότε ἡγωνι-
ζόμεθα ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς καὶ τώρα ἡ αὐτὴ ὑπάρχει δυσ-
ναλογία εἰς τὸν ἀγῶνα, τότε τὰ ὀλίγα καὶ μικρὰ ἡμῶν σκάφη
παρετάσσοντο κατὰ πολλῶν καὶ πελωρίων, τότε εἶχομεν
μπουρλότα καὶ σήμερον ἔχομεν τορπίλλας.

Τί φρονεῖτε, κύριοι ὑπουργοί μας; ἔαν ἐπεδιδόμεθα εἰς τὸ
ὄπλον αὐτὸ, τὸ εὐκολώτερον, τὸ μᾶλλον ὀλιγοδάπανον, τὸ
προχειρότερον, τὸ μὴ ἀξιοῦν ναυτικὴν ἱκανότητα Νεύτωνος
οὔτε Σεῦμοῦρ, καὶ σχεδὸν κλέφτικον, ἀρματωτικόν, καθαρῶς
ἐλληνικόν ὄπλον, ἀπαιτοῦν μᾶλλον ἐτοιμότητα παρὰ συμβού-
λια, μᾶλλον ἀποφασιστικότητα παρὰ ὑπολογισμούς, ἀνδρείαν
ἀτομικὴν μᾶλλον παρὰ ἐπιστήμην, εὐφυΐαν παρὰ κρίσιν, τί
φρονεῖτε, θὰ ἡδυνάμεθα ποτε ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν τουρκι-
κὸν στόλον, στερούμενον ὅλων τῶν ἄνω πλεονεκτημάτων, ἢ
μήπως δὲν φρονεῖτε τίποτε;

Κὼν

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον — 27 Νοεμβρίου.

Μία Φωνάρα—εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ ἐξοφλήσω μὲ

λεπτοτέραν τινὰ παραμοίωσιν—μία Φωνάρα τῆς Καρυστίας
βρυχάται ἀριστείας περιέργους ἐνεργηθείσας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
τῆς συστάσεως ἐνὸς σχολείου.

Ἡ Φωνάρα τρομάζει μὲ τῇ φωνῇ της καὶ τὸ θεωρεῖον μας
ἀκόμη ἐν τῷ ὁποίῳ τοποθετοῦσι, πρὸς τιμὴν τῆς δημοσιογρα-
φίας, τοὺς ἀντιπροσώπους της, διὰ πᾶν ἄλλο παρὰ διὰ νὰ
ἀκούωσι· τοὺς θέτουν ἐκεῖ χάριν τῆς τυπικῆς εὐπρεπειᾶς τῆς
Βουλῆς, ὡς τὰ παράθυρα ἐκεῖνα, ἅτινα σχηματίζουν εἰς
ἐξωθεν μόνον χάριν τῆς ἐξωτερικῆς εὐρυθμίας, ἂν δὲ εἰσέλθῃτε
ἐντὸς τῆς οἰκίας εἰς μάτην τὰ ἀναζητεῖτε.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι καὶ ἡ ὄρασις δύναται ἀκόπως νὰ
ἐντροφήσῃ εἰς τὰς φωτεινὰς φαλάκρας τῶν βουλευτῶν· ἂν
διὰ νὰ ἀκούωμεν, εἴνε ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ τὸ θεωρεῖον μας
πρὸς τὴν αἴθουσαν διὰ τηλεφώνου, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁ-
ποίαν ἐκήρυττεν ἀπὸ τοῦ βήματος ἡ Φωνάρα πρέπει διὰ νὰ
βλέπωμεν, νὰ μεταχειρίζομεθα τηλεσκόπια· ὠπλισμένη τότε
ἡ ὄρασις μας καὶ διαυγής, δὲν θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἐπήρειαν
τῆς ὀπταπάτης, δὲν θὰ ἐνόμιζον συχνὰ πυκνὰ ὅτι παρίστα-
ται πρὸ τῶν νευροσπάστων τοῦ Φαουσουλῆ, θὰ ἀνεκαλύπτομεν
ἀμέσως ὅτι τὸ βῶδι ἐκεῖνο εἶνε ὁ Πετιμεζᾶς, ἡ χωρίστρα ἐκεῖνη
ὁ Πετσάλης, ἐκεῖνη ἡ κομπῆ βίτσα ὁ νεαρὸς Τριγγέτας, ἐ-
κεῖνο τὸ γεράκι ὁ Μεσσηνέζης, τὸ ἡσιγία παρακαλῶ ὁ
Πρόεδρος, καὶ ἡ Φωνάρα ὁ Παπαγεωργίου.

Καὶ πρὸς τούτοις δὲν θὰ ἐκάμνομεν τόσον ἀργὰ λόγον
περὶ τῆς ἀνὰ πάσας τὰς συνεδριάσεις ἡδυποθεστάτης ξαπλω-
ταριᾶς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, ὡς ἐπὶ τουρκικοῦ σοφᾶ, τοῦ
χρυσοκόμη ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, σταυροῦντος τὰς χει-
ρας του ἀκριβῶς ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του, ὡς νὰ εἶναι ἐτοι-
μος νὰ τραγουδήσῃ κανένα γιὰρὲ πρὸς τινα ἀπέναντι αὐτοῦ
ἱσταμένην Κιρκασίαν καλλονήν· ἀλλὰ συνήθως τοὺς τουρκι-
κοὺς γιὰρῆδες, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν διακοπὰς, ἀπευθύνει
οὐχὶ πρὸς Κιρκασίους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς Κιρκασίους, τῆς ἀντι-

13

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

13

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 380)

— Χθὲς τὴν νύκτα φίλος τις τοῦ κυρίου μου ξένος ἐρρίφθη
εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

— Μόνος του;

— Ναί. Ἦτο τρελλός.

— Λοιπὸν;

— Πρόκειται τὴν πρωτὴν ταύτην νὰ ἐρευνήσῃς ὅλους τοὺς
αἰγιαλοὺς, μήπως τὸν ἐξέβρασέ που ἡ θάλασσα. Διότι ὁ κύ-
ριός μου ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν θάψῃ μετὰ πομπῆς.

— Καὶ ἂν δὲν τὸν εὔρω;

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος δύτης;

— Καθὼς μὲ λέγουν, εἶπεν ὁ Σκιαχτῆς σεμνυνόμενος.

— Ἀλλ' ἔχεις καὶ ἄλλον σύντροφον εἰς τὴν τέχνην ταύτην;

— Ἐγὼ πολλούς.

— Ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ τώρα;

— Εἰς τὸ καπηλεῖον;

— Ναί!

— Ὑπάρχει εἰς.

— Κράξε τον.

— Ὁ Σκιαχτῆς ἔκραξε.

— Μορώζη! Μορώζη! ἔλα ἐδῶ.

Ἀνὴρ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ἡγέρθη ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ
ἐκάθητο καὶ ἐπλησίασε πρὸς τοὺς δύο συνδιαλεγόμενους.

— Τί μὲ θέλετε; εἶπε.

— Σὲ θέλει ὁ Μαῦρος ἐδῶ.

— Κάθισε, Μορώζη.

Ὁ Μορώζης ἐκάθισε.

— Σήμερον τὴν πρωτὴν, εἶπεν ὁ Μαῦρος, θὰ ὑπάγῃτε καὶ
οἱ δύο μὲ τὴν λέμβον σας νὰ ἐρωτήσητε εἰς ὅλους τοὺς αἰγια-
λοὺς τοῦ κόλπου τῆς Βενετίας, μήπως εὔρητέ που ἐν πτώμα
πνιγμένου. Καὶ ἂν δὲν τὸ εὔρητε, τότε θὰ ἀναζητήσητε εἰς
τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, μήπως ἔμεινεν εἰς τὸν πάτον.

— Καὶ διατί θὰ τὸ κάμνομεν αὐτό; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Διὰ νὰ κερδήσῃτε πενήντα φλωρία, τὰ ὅποια θὰ σᾶς
δώσῃ ὁ αὐθέντης μου.

Ἀκούσας ὁ Μορώζης τὰ φλωρία, οὐδ' ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ
τίς ἦτο ὁ αὐθέντης οὗτος, καθὼς ὁ Σκιαχτῆς εἶχε πράξει.

— Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία τούτου εἶναι δύσκολος, εἶπεν ὁ Σκια-
χτῆς σείων τὴν κεφαλὴν.

— Διατί; εἶπεν ὁ Μορώζης. Δὲν βλέπω δυσκολίαν.

— Ποῦ νὰ εὔρωμεν ἡμεῖς πτώμα ἀνθρώπου εἰς τὸν πάτον;

πολιτεύσεως, καὶ πάντοτε ἐν τοιαύτῃ ἀπαρμειώτῳ στάσει.

Σήμερον μάλιστα, ὅτε ἡ ἐπερωτική φουρτούνα ἀπειλεῖ μόνον τὸ σκάφος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, κατορθῶν νὰ διακρίνω ὅτι πᾶσαν τὴν ἀπρόσεκτον προσοχὴν του, ὡς θὰ ἔλεγε ποιητὴς ἀγαπῶν τὰς τοιαύτας ἀντιθέσεις, καταναλίσκει ὄχι ἡ συζήτηση, ἀλλὰ τὸ ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ μας θεωρεῖον, ὅπου ἐγκαθιδρυθὲν ἐν βαθὺ βαθὺ κόκκινον, ὡς ἡ κόλασις, πετρὸν, καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἄλλων ἐκεῖ πέραν κολάσεων ὀφθαλμῶν. . .

Δύο παππάδες ἐστοιχημάτισαν εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Καρυστίας· ὁ ἓνας ἔλεγε: θὰ συστηθῇ ἐδῶ πέρα σχολεῖον! ὁ ἄλλος· δὲν θὰ συστηθῇ! Τὸ στοίχημα ἦτο δεκατρία ἑκατονδῶδεκα. Τὸ σχολεῖον ἰδρύεται, καὶ μετρῶνται τὰ χρήματα εἰς τὸ χέρι τοῦ κερδισμένου.

Αὕτῃ εἶναι ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν παραλαβοῦσα καὶ ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ, — διότι σὰς εἶπα στεροῦμεθα τηλεφώνου, — ἀναπλάσασα καὶ μορφώσασα ἡ ἀρκουῖδα, ἐπέριψεν ὡς μορφὴν κατὰ τοῦ κ. Λομβάρδου, χορεύουσα καὶ σείουσα τὰ χεῖρας ὡς νὰ ἔπαιζε ντέφι.

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἕτερος τῆς Καρυστίας, ὁ κ. Κοντόσταυλος, παρερχόμενος διὰ νὰ ἀποκαλέσῃ ψεύστην τὸν ἀξιότιμον προλαλήσαντα, — ἐν τῇ κοινοβουλευτικῇ πολιτείᾳ συνεβιβάσθη, βλέπετε, ἐξαίρετα, τὸ ψεῦδος πρὸς τὴν τιμὴν, — καὶ ὁ ἄλλος ἀναμμένος νὰ διαψεύσῃ τὸν διαψεύσαντα, καὶ οὕτω καθέξῃς, μέχρι τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας ὅτε τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν βουλευτῶν ἀρχίζει νὰ διαψεύδεται ἀπὸ τοὺς κνισμοὺς τοῦ στομάχου, ὑποδηλοῦντας ὅτι μὲ τέτοια φαγώματα δὲν χορταίνουσι.

Ἡ χαριεστέρᾳ δὲ ὄψις τῶν συνεδριάσεων τοῦ Σαββάτου εἶναι αἱ ἀπὸ τοῦ βήματος ἰδιαίτεραι ἀντεγκλήσεις τῶν ἐπαρχιακῶν ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλους, αἵτινες δύνανται νὰ κλη-

θῶσιν οἰκογενειακαί. Φαντασθῆτε τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἐπροξενούσε ἀνδρόγυνον, τὸ ὅποιον, αἰωνίως καὶ κατ' ἐξοχὴν γκριτζάρικο, ἀντὶ νὰ μανταλώνεται καὶ νὰ τρυπῶνῃ μακρὰν πάσης ἀδιακρίτου ἀντιλήψεως κατὰ τὰς περιόδους τῆς γκρίνιας του, συνηθίζει νὰ βγαίνει ἔς τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὰ λέγῃ. Ἀπαράλλακτοι ἦνε καὶ αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι τῶν ἀξιότιμων βουλευτῶν Καρυστίας περὶ τῶν δεκατριῶν ἑκατὸν δώδεκα — τί τὰ θέλετε, ὁ θόρυβος ἔγινε, διότι εἶναι γρουσουζίης ὁ ἀριθμὸς 13 — τῶν ἀξιότιμων βουλευτῶν Γορτυνίας περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Λαμπρινοπούλου, τῶν ἀξιότιμων βουλευτῶν Ἰθάκης περὶ τῶν σπητιῶν τῆς νήσου των, καὶ τῶν ἀξιότιμων βουλευτῶν Ἠλίας περὶ Στεριοπούλου, ὅστις ἀπὸ τοσοῦτων συνεδριάσεων πλέει ἔτὰ ἀνοικτὰ ὁ δυστυχὴς, χωρὶς νὰ εὕρῃ ἀκόμη, καίτοι Στεριόπουλος, στερεὰ γιὰ ν' ἀράξῃ.

Ἐγένετο οὖν πολὺς περὶ δασκάλων λόγος, ὀλίγος δὲ καὶ περὶ καλογήρων· ἀλλὰ τί ἀντίθεσις! οἱ δάσκαλοι παρέστησαν ὡς μάρτυρες τῆς Παιδείας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ διώκτου Λομβάρδου· οἱ δὲ καλόγηροι, ὡς ὄργανα τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ, διὰ νὰ ὀμιλῶμεν ἐπὶ τὸ Μακρακικώτερον. Ἐλέχθησαν τῶν δασκάλων ἀπολύσεις καὶ μεταθέσεις καὶ ἀδικίαι καὶ πίεςεις· τῶν δὲ καλογήρων δωροδοκίαι, καὶ ἀντιστάσεις, καὶ ραδιουργίαι καὶ γυναικομαζώματα· παραπέμπω εἰς τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Λομβάρδου ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν χειρογράφων τῶν Μετεώρων. Ἡ λυγδωμένη ρεδεγκότα τοῦ πτωχοῦ διδασκάλου κρύπτεται ὑπὸ αἰσχύνῃς, ἐνῷ τὸ ῥάσον κρύπτει τὴν αἰσχύνῃν· αὕτῃ εἶναι ἡ διαφορά.

Συνεζητήθη ἂν τὸ δικαίωμα τοῦ παύειν τοὺς δημοδιδασκάλους εἶναι παρὰ τῷ ὑπουργῷ ἀπόλυτον, ἢ ὑπόκειται εἰς περιορισμούς. Ὁ κ. Δεληγιάννης ὑποστηρίζει ὅτι ἀπὸ τῆς

Πρέπει νὰ γυρίσωμεν βουτοῦντες ὅλην τὴν θάλασσαν τῆς Βενετίας. Ὁ διάβολος εἰξεύρει ἂν δὲν τὸ ἔφαγε καμμία φώκη.

— Τέλος θὰ βάλωμεν τὰ δυνατά μας, εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Καὶ ἂν δὲν τὸ εὕρωμεν, ἠρώτησεν ὁ Σκιαχτής τὸν Μαῦρον, δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ὁ αὐθέντης σου τὰ πενήντα φλωρία;

— Ἐννοεῖται, ὄχι, εἶπεν ὁ Μαῦρος· μόνον τὸν ἀρραβῶνα, ὅπου σὰς δίδω ἐγὼ ἀπόψε.

Καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τῆς ζώνης του βαλάντιον ἐτίναξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ δέκα φλωρία, εἶπε· τὰ πέντε διὰ σέ, Σκιαχτή, καὶ τὰ πέντε διὰ τὸν Μορώζην. Ἰδοὺ καὶ ἐν φλωρίον περιπλέον διὰ νὰ πίνετε. Ἀλλὰ μὴ πίνετε ἀπόψε παραπολύ· διότι θὰ ἔχετε τὸ πρωτὶ ἐργασίαν.

— Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ βουτηξῶ εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ ἔχω πῖαι πολύ, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Οὐδ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Ὅπως θέλετε· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐν φλωρίον σὰς ἀρκεῖ δι' ἀπόψε.

— Βέβαια μᾶς ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

Ὁ Μαῦρος ἠγέρθη.

— Λοιπὸν κάμετε, ὅπως εἰξεύρατε. Ἄν εὕρετε τὸν πνιγμένον εἶναι καλὰ. Θὰ κερδίσῃτε πενήντα φλωρία. Ἄν δὲν τὸν εὕρητε, πάλιν ἱκανοποιημένοι εἰσθε. Σὰς ὑπόσχομαι καὶ νέον κέρασμα ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου μου.

— Ἀλλὰ τί διάβολον συμφέρον εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ αὐθέντης σου ἀπὸ ἓνα πνιγμένου; εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Αὐτὸς εἰξεύρει· εἰς ἐμὲ φαίνεται αὐτὸ μανία, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Δὲν μὲ γελάς ἐμέ, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Σὲ βεβαιῶ, δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ ἐξῆλθεν καταλιπὼν τοὺς δύο δύτας. Καὶ ὁ μὲν Σκιαχτής ἐβασάνιζε τὴν φαντασίαν, ὅπως μαντεύσῃ τὸ ἐλατήριο τῆς παραδόξου ταύτης παραγγελίας· ὁ δὲ Μορώζης ἠρίθμει καὶ πάλιν ἠρίθμει τὰ ἑνδεκα φλωρία.

— Φέρε οἶνον, Κοκκινου! ἔκραξεν ὁ Σκιαχτής.

Ἡ Κοκκινου ἔφερεν οἶνον.

— Τί σὰς ἤθελεν αὐτὸς ὁ Μαῦρος; ἠρώτησεν.

— Νὰ μὴ ἐπεμβαίνης, γράϊα Κοκκινου, εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, εἶπεν ὁ Σκιαχτής. Ἡ δουλειά σου εἶναι νὰ πωλῇς οἶνον. Φέρε καὶ ἄλλην φιάλην. Ἐλᾶτε, φίλοι, νὰ σὰς κεράσωμεν, ἔκραξε πρὸς ὁμιλόν τινα ἐκ τῶν πελατῶν τοῦ καπηλείου.

Δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἠγέρθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ μετέβησαν πρὸς τοὺς δύο δύτας.

Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια.

Ἐπιὸν γενναίως ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Τὸ ἑνδέκατον φλωρίον τοῦ Μαύρου, μόλις ἐξήρασε.

Ὅτε εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ δύο δύται εἶχον μεθυσθῇ ἐντελῶς, εἶπεν ὁ Σκιαχτής πρὸς τὸν Μορώζην.

— Δὲν ἐπιθυμεῖς ἐν θαλάσσιον λουτρόν;

υπουργείας του έπεισθη ότι δεν είναι απόλυτον τὸ δικαίωμα. Ἐξοδεύει δὲ μισὴν ὥραν εἰς ἐπιχειρήματα δέκα λεπτῶν τὸ πολύ, ἀπαξ μόνον διακοπὴς ὑπὸ τοῦ ἀπαραιτήτου, *Κύριε πρόεδρε τὸν λόγον!* τοῦ Παλαμήδου, ἀπαραιτήτου πλέον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δεληγιάννη, ὅσω καὶ ἡ μακρηγορία του. Ὁ κ. Μίλησις πρῶτην φορὰν ἀναβαίνει τὸ βῆμα ἐν τῇ παρουσίᾳ συνόδῳ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ τὴν ὀξυτάτην φωνήν του τὰ ἐναντία, περὶ τοῦ μὴ περιορισμένου δικαιώματος. Ὁ κ. Μίλησις ἀνομολογεῖται ὡς εἰς τῶν εὐφραδестέρων ῥητόρων μας· ἐν τούτοις ἐξομολογοῦμαι ὅτι πρῶτην φορὰν ἀκροασθεὶς αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθην εἰσέτι νὰ διακρίνω τὸν μίτον τῆς εὐφραδειας του· καλλίτερα διέκρινα τὴν μύτη του· ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας προὔμαχσε καὶ ἐκεῖνος φυσικὰ ὑπὲρ τοῦ ἀπολύτου. Ποία γοργότης λόγου! εἶνε ἐν εἶδος Σουρῆ τοῦ βήματος.

Ἄλλ' ἀκούσατε διὰ νὰ γελάσετε, ποίαν σημασίαν λαμβάνουσιν αἱ λέξεις ἐν τῇ ἐπισήμῳ γλώσσῃ τῶν ὀργάνων· ὁ Λομβάρδος ἀπαντῶν εἰς ἐπερώτησιν περὶ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους, ἔπαυσε μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἂν ἡ φράσις πρὸς καταλληλοτέραν τοποθέτησιν, ἢ τεθεῖσα εἰς τινὰ ἔγγραφα ἀπολύσεως δημοδιδασκάλων, δὲν ἐξετελέσθη, εἶνε διότι ἐγράφη μόνον ὅσον ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο χωρὶς αἰτίας, πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων τὰς ὁποίας εἶχε προκαλέσει μία αἰτία!

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀπόψε παρατηρήσατε τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ φύλλου, πα-

ρασταθῆσεται ἐν τῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν ὁ φοβερὸς Μάκμπεθ τοῦ Σαίξπηρ. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, πρῶτην φορὰν τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ δράμα παριστάνεται ἐπὶ ἐλληνικῆς σκηνῆς, ἴσως διότι δὲν ὑπῆρχεν ἐλληνικὴ μετάφρασις. Ἄλλον λόγον δὲν θέλομεν νὰ ἀναφέρωμεν, διότι συνήθως οἱ Ἕλληνες ἡθοῖοι πρὸ οὐδενὸς δραματικοῦ χαρακτήρος ποιοῦνται.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μάκμπεθ ὑποδύεται ὁ θιασάρχης κ. Λεκατσᾶς. Καὶ πάντες θὰ ἔχωμεν τὴν περιέργειαν νὰ κρίνωμεν ἂν καὶ πρὸ τοῦ Μάκμπεθ ἀρμόζωνται τόσον καλῶς αἱ ιδιότητες τοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν Ἀμπλετ.

Τὸ δράμα εἶνε μεταφρασμένον ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλλα, εἰς γλῶσσαν ῥωμαλεάν καλλιτεχνικὴν, χωρὶς παρακειμένους καὶ ὑπερσυντελικούς, χωρὶς θερειανούς καὶ δευτέρους μέλλοντας.

Αἱ σκηνογραφίαι πάλιν νεώταται, ἀκτινοβόλοι καὶ ὅλη ἡ διασκευὴ τοῦ δράματος γνησίως ἐγγλέζικη.

Οἱ ἡθοῖοι σχεδὸν ὅλοι θὰ λάβωσι μέρος, διότι ὁ θίασος τώρα εἶνε ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐλληνικῶν θιάσων ἀφοῦ καὶ ὁ κωμωδὸς χαρακτήρων κ. Λαζαρίδης, μετὰ τῆς ἀμιμήτου καὶ χαριτωμένης εἰς τὰ πρεσβυτικά πρόσωπα κυρίας του, προσεχώρησεν εἰς τὸν θίασον καὶ ὁ διὰ τὰς λεπτὰς κωμωδίας κάλλιστος κ. Ζάνος.

Ἄς ἐλπίσωμεν λοιπὸν ὅτι τὸ θέατρον θὰ εἶναι πεπληρωμένον κυρίως δὲ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ κύριοι ἰδιοκτητὰι τῶν θεωρείων θὰ προσέλθουν οἰκογενειακῶς, καθόσον ἀπὸ τοῦδε σᾶς προειδοποιούμεν ὅτι θὰ ταραχθοῦν αἱ σχέσεις τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** μετὰ τοῦ ὠραίου φύλλου.

Λυπούμεθα πολὺ διότι, τὸ περὶ Λουὶ Μπλάν ἄρθρον, ἂν καὶ ἐγκαίρως λαβόντες δὲν κατορθώσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν σήμερον, προστοιχειοθετηθείσης ἄλλης ὕλης. Διὰ τοῦτο θὰ τὸ ἔχωμεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης.

- Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Μορώζης.
- Ἐγὼ ἤθελα νὰ ἐβουτούσα.
- Τοιαύτην ὥραν;
- Μὲ τὸ πυροφάνι, εἶναι ὠραῖον.
- Ἀλλὰ προτιμῶ τὸ κρασολουτρόν τῆς Κοκκινούσας.
- Καλὸν εἶναι, ἀλλὰ κοστίζει.
- Ὅχι, τόσο ἀκριβῆ, εἶπεν ὁ Μορώζης.
- Διὰ νὰ γεῖνῃ καθὼς πρέπει, δὲν ἀρκοῦν τὰ δέκα φλωρία τοῦ Μαύρου.
- Πῶς δηλαδὴ;
- Νὰ χύσῃ ἡ Κοκκινούσα δέκα βαρέλλας κρασι μέσα εἰς ἕνα κάδον, καὶ νὰ βουτηξώμεν καὶ οἱ δύο ἐκεῖ μέσα.
- Πῶ πῶ πῶ!
- Τὸ κάμωμεν;
- Λυποῦμαι τὰ πέντε φλωρία μου.
- Λοιπὸν, τότε θὰ κάμωμεν τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.
- Ποῖον ἄλλου;
- Νὰ ὑπάγωμεν νὰ βουτηξώμεν εἰς τὰ μαθημένα μας.
- Ἀλλὰ μὲ τέτοιο μεθύσι!
- Τόσον καλλίτερα! Σήκω, εἶπεν ὁ Σκιαχτής, βιάζω τὸν Μορώζην νὰ ἐγερθῇ.
- Εἶσαι παράξενος, ἀλλ' ἄς εἶναι, εἶπεν ὁ Μορώζης.
- Θὰ ἀνάψωμεν τὸ πυροφάνι νὰ κυττάξωμεν δι' αὐτοῦ τὸν πνιγμένον, εἶπεν ὁ Σκιαχτής. Καὶ ἂν τὸν εὕρωμεν, θὰ συνθηκολογήσωμεν.

- Μὲ ποῖον;
- Μὲ τὸν Μαῦρον καὶ μ' ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἔστειλε. Νομίζεις ὅτι θὰ τὸν δώσω διὰ πενήντα φλωρία; εἶπεν ὁ Σκιαχτής, θέλω νὰ κεντήσῃ τὴν χορδὴν τῆς φιλαργυρίας παρὰ τῷ Μορώζ.

— Καλὰ λέγεις. Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τοῦ σκῆναι.

Καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ καπηλείου. Διευθύνθησαν πρὸς μικρὸν τινα νεώσοικον κείμενον ἐπὶ τῆς ἐγγύς προκυμαίας. Ὁ Σκιαχτής ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ κλειδίον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἰσχυρὰ ὁσμή πίστεως καὶ ἀσφάλτου προσέβαλε τὴν ὄσφρησίν των. Ὁ Μορώζης ἀνῆψε διὰ πυροβόλου κηρίον τι καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἔνδον τοῦ νεωσοίκου δύο κώπας, ἀρκετὸν δαδίον καὶ μίαν σιδηρὰν ἐσχάραν κυρτὴν ἔχουσαν μακρὰν καὶ καμπύλην λαβήν, ἣν οἱ ἀλιεῖς ὀνομάζουσι *πυροφάνι*.

Ἐβουραν λέμβον τινὰ προσωρμισμένην εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐπέβησαν ἐπ' αὐτῆς, ἔθηκαν τὰς κώπας ἐπὶ τῶν σκαλμῶν καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς προκυμαίας κωπηλατοῦντες.

Ὁ Μορώζης ἦτο πολὺ εὐθυμος, ἂν καὶ ἄκων ἐβιάσθη νὰ μετὰσχῃ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης.

Ὁ δὲ Σκιαχτής ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐμορμουρίζεν ἀδιαλείπτως.

— Πενήντα φλωρία! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Μορώζης.

— Ἐν πτώμα! ἔλεγε μετὰξὺ τῶν ὁδόντων ὁ Σκιαχτής.

Ἐν Μιτιλήνῃ ἀπεβίωσε τὸσον νεαρὰ καὶ τὸσον πολυφίλτος ἐξ ἐπιλοχίου πυρατοῦ ἡ σύζυγος τοῦ κ. Γρηγορίου Βερναρδάκη καὶ ἀδελφῇ τοῦ τρυφεροῦ πωλητοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δικηγόρου κ. Νίκου Καμπᾶ.

Πόσον εἴμεθα ἀκόμῃ ἀνυπολόγητοι! Ὅ,τι γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅταν ἀδιαθετῇ ὁ Σουλτάνος, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ κἀνείς τὴν ἀλήθειαν, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κ. Κουμουνδούρου.

Ἐρωτᾷς τρικουπικόν, ἂν μὲν εἶναι καλὸς κἀγαθὸς σοῦ λέγει:

— Ἄ! εἶναι πολὺ κακὰ!

Ἄν δὲ τύχῃ ὀλίγον *gratos*, σοῦ ἀπαντᾷ:

— Ξεύρεις, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν καὶ νὰ ἐρωτήσωμεν, μήπως παρεξηγηθῶμεν. Ἀλλά... νομίζω ὅτι δὲν πάει καλὰ.

Ἐρωτᾷς κουμουνδουρικόν, ἂν μὲν εἶναι ἐκ τῶν σοβαρῶν, σὲ διαβεβαίωσιν ὅτι

— Ἐκτὸς κινδύνου εἶναι.

Ἄν δὲ ὀλίγον θερμοκέφαλος:

— Μεθαύριο, σοὶ ἀπαντᾷ, ἔλα σ' τὴ Βουλὴ νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἱατροὶ εἶναι διηρημένοι εἰς πολιτικοὺς ἱατροὺς καὶ μὴ τοιούτους.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι οἱ μὴ τοιοῦτοι εἶναι στρατιωτικοί.

Πολιτικοὶ εἶναι οἱ ἱατροὶ τοῦ κόμματος.

Μὴ πολιτικοὶ οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς κόμμα, οἱ καθαροὶ ἐπιστήμονες

Φαντασθῇτε τώρα ἱατρικὸν συμβούλιον ἐξ ἱατρῶν τῶν δύο μερίδων καὶ φαντασθῇτε ἀκόμῃ τί κωμωδίαν μποροῦσε νὰ γράψῃ ὁ Μολιέρος, ἂν ὑπῆρχον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κουμουνδούρου καὶ Τρικoupης.

ποῦ νὰ εὔρω ἐν πτώμα; Δὲν δύνανται τις νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον ἐν;

— Τί μουρμουρίζεις, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε.

Καὶ μετ'ὀλίγον ἐπανελάβε τὸν ἀκατανόητον μονόλογόν του.

— Πενῆντα φλωρία, εἶπε πάλιν ὁ Μορώζης.

— Πενῆντα φλωρία, ἐφέλλιζεν ὁ Σκιάχτης. Δὲν εἶναι ἀνόητον νὰ φρονέσῃ τις τὸν σύντροφόν του, διὰ πενήντα φλωρία; Ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ τις; Οὔτε ἀπὸ τὸν διάβολον δὲν δύνανται νὰ δανεισθῇ πενήντα φλωρία. Ἐχω τριᾶντα χρόνους ὅπου ζῶ, ὡς φώκη, ὑποκάτω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ποτέ μου δὲν ἀπέκτησα πενήντα φλωρία.

— Τί ὁμιλεῖς μόνος σου, Σκιάχτη, σύντροφέ μου; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε, φίλε μου, ὁ διάβολος νὰ μᾶς πάρῃ, ἀπήντησεν ὁ Σκιάχτης.

Καὶ ἐξηκολούθουν ἐλαύνοντες τὰς κώπας.

— Ἡ γραῖα Κοκκινοῦ ἔχει δυνατὸν κρασοθάρελον, εἶπεν ὁ Κοκκίνης. Καὶ κρίμα, δὲν ἐπείραμεν μαζί μας μίαν φιάλην.

Ὁ Σκιάχτης ἐκ' ἔβην ὑπὸ τὴν πρῶραν τῆς λέμβου καὶ ἐξήγαγεν ξυλίνην βρύκαλιν.

— Πίε, φίλε μου Μορώζη ἀπὸ τὴν πλώσκαν, εἶπε. Μοῦ ἐπερίσσευσε προχθὲς τοῦτο τὸ κρασί.

Ὁ Κοκκίνης ἔλαβε τὴν πλώσκαν καὶ ἔπιεν:

Οὐχ ἤττον ἢ ἀνεξάρτητος κοινωνία ἐξεδήλωσε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ δὲ κόμμα τοῦ ἀφ' ἧς ἠσθένεσε, τὸν περιστοιχίζει ὡς τέκνα τὸν πατέρα. Παρατηρήθη πολὺ ἡ ἑλλειψὶς στοιχειώδους ἀσθενητοῦ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, μὴ ἐπισκεφθέντος τὸν ἀσθενούντα προκατόχον του. Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα αὐτὰ ὅχι πλέον τυπικῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλικοῦ πόνου. Οἱ βασιλεῖς ἐπίσης μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος πληροφοροῦνται πάντοτε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις εὐτυχῶς εὐρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Ο ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ Κ. ΠΟΛΙΤΟΥ

Ἡ προσθήκη τοῦ μαθήματος τῆς **Συγκριτικῆς Μυθολογίας**, οὗ τὴν ὑφηγεσίαν ἀνέλαβεν ὁ κ. Πολίτης, δέον νὰ λογισθῇ ἐκ τῶν θετικῶν προόδων τῆς φιλοσοφικῆς κινήσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Μυθολογία καὶ ἐπιστήμη! Ἐνωσις δηλαδὴ δύο πόλων τοῦ ἡλεκτριζμοῦ, ἀρνητικοῦ καὶ θετικοῦ. Καὶ ὅμως ἐκ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς παράγεται ὁ σπινθὴρ! Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἄκρων λικνίζεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι: ὄνειρα, παρακρούσεις, χίμαιραι, νευρικαὶ παθήσεις καὶ ποίησις· τὸ δὲ τέλος: ἀνασκαφαί, πειράματα, λίθοι, ἐργαλεῖα παλαιοντολογικὰ, γλωσσολογία, ἐπιστήμη. Ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ ἐργαστήσιον τοῦ κ. Χρηστομάνου καὶ ἀπὸ τῆς περσικῆς θεότητος εἰς τὸ τηλεσκόπιον τοῦ κ. Σμιθ, ἐρευνῶντος τὴν διάβασιν τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ Ἡλίου. Ἀπὸ τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου, πλάττοντος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος θεοτήτα πρὸς λατρείαν

— Εὔγε, φίλε μου Σκιάχτη· εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινοῦς.

— Καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινοῦς! ἐπανελάβε ψιθυρίζων ὁ Σκιάχτης. Ἀλλὰ ποῦ ὅστων διάβολον νὰ εὔρῃ τις τὸν πνιγμένον; Καὶ περισσεύει ἀπὸ τὴν φώκην καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόφαρον· διὰ νὰ εὔρῃ καὶ ὁ Σκιάχτης ἕνα πνιγμένον; Ἀλλὰ νὰ γείνῃ τις πάλιν χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόφαρον! νὰ φάγῃ τὸν φίλον του!

— Τί λέγεις πάλιν, καὶ μουρμουρίζεις μόνος σου, Σκιάχτη; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

Ὁ Μορώζης ἔπιε δις καὶ τρις οἶνον, καὶ ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ.

Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς προκυμιάς καὶ ἐφθασαν εἰς τινὰ ἀγκάλην, ὁ Σκιάχτης ἔλαβε τὸ δαδίον καὶ ἤναψε τὸ πυροφάνι. Λέμβος, θάλασσα καὶ ἀκτὴ κατε φωτίσθησαν θαμβητικῶς.

Ὁ Μορώζης ἔτριβε τὰ ὄμματα καὶ ἐκύτταζε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν σύντροφόν του.

— Πολὺ φοβερὸν μοὶ φαίνεται τὸ πρόσωπόν σου, Σκιάχτη, τῷ εἶπε· δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ὄψις σου.

— Ἄς μὴν ἔπινες πολὺ, Μορώζη. Τώρα μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ φανῶ ὡς Γοργόνα τῆς θάλασσης.

— Ἄ, ἄγιε Μάρκε, βοήθα μας, εἶπεν ὁ Μορώζης κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.